

Imreh András

ÉRETTSÉGI TALÁLKOZÓ

Hajnali öt. Megyek haza. Az ég sötétkéken ragyog.
Kevés a fény, de odafent meg-megvillannak az ablakok.
Valahol vadgalamb burukkol, egy picit részeg lehetek,
taxi lassít, intek neki, hogy nyugodtan tovább mehet.
Végül is jó volt látni őket. Hogy visszajött pár becenév!
Ki hitte volna, hogy ennyi év után néhány óra elég.
Hogy megváltoztak! Némelyikük milyen hülyeségeket beszél –
vagy én beszélek? Mindegy is. A zakóm alá befúj a szél.
Próbáljak futni pár száz métert? Vajon így reggel menne-e?
Fogalmam sincs, hogy ami történt, így kellett-e történnie.

Hajnali öt. El sem hiszem. Tényleg így elmúlt az idő?
Miért van az, hogy ami van, többnyire alig hihető?
A zakóm lehetne a régi zakó is, alig szedtem fel pár kilót,
az igaz, hogy senki se szúrna le már, hogy a hajam a szemembe lóg.
A régi kertek! Ballagáshoz innen loptuk az orgonát,
valaki tenyerébe álltam, valaki a vállamra állt,
hajnal volt még, és hazamentünk, én aludtam egy keveset,
délben ébredtem, cédula várt: „Megint egy kislány keresett”.
Hogy én milyen szerelmes voltam! Miért, most mi vagyok amúgy.
Öt óra, ballagok haza, mint harminc éve, vagy majdnem úgy.